

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
WYŻSZA SZKOŁA PRZEDSIĘBIORCZASCI I ADMINISTRACJI W LUBLINIE
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БЕРЕЗІВСЬКЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ ОНПУ
ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРИ
ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АЕРОКОСМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ.
М.Є. ЖУКОВСЬКОГО «ХАІ»

*Світлій пам'яті нашого друга та колеги
Сергія Харлампійовича Яворського
присвячується*

МАТЕРІАЛИ

**Міжнародної науково-практичної конференції
«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ДЕРЖАВНО–ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ»
21-23 червня 2017 року, м. Одеса**

УДК 342.5 (477)

Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання державно-правового розвитку України» містить тези наукових праць, у яких розглядаються: сучасний стан та перспективи розвитку національної правової системи України, реформи в сфері державного управління України в рамках вивчення міжнародного досвіду та розкриття вітчизняних реалій, трансформаційні процеси в сучасному українському суспільстві, державі та економіці. Окремо увагу приділено характеристиці української політичної системи та пошукам шляхів підвищення ефективності її функціонування. Також розглянуто філософський, історичний та культурологічний аспекти суспільно-політичного розвитку України. Не залишилася осторонь й державна інформаційна політика в нашій країні та шляхи її реалізації.

Редакційна колегія:

Марущак В.П. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри права і законотворчого процесу Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України;

Білоусов О.С. – доктор політичних наук, професор кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету;

Чістякова І.М. – кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету;

Гегечкорі О.В. – доцент, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України;

Прилуцька А.Є. - канд. філос. наук, проф. ХАІ, завідувач кафедри документознавства та української мови, Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського «ХАІ»;

Гладка Т.І. - кандидат наук з державного управління, викладач кафедри філософії і суспільних наук, Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична стоматологічна академія» (м. Полтава);

Шевченко В.П. – директор Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії, відмінник освіти України;

Шевченко Г.О. – заступник директора з навчально-методичної роботи та міжнародних зв'язків Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії;

Кривдіна І.Б. – кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету (відповідальний секретар);

Моїсеєва Т.М. – кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету.

Рецензенти:

Пахомова Т.І. – доктор наук з державного управління, професор кафедри права і законотворчого процесу Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України;

Сухотеріна Л.І. – доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри політології Одеського національного політехнічного університету;

Оганісян М.С. – кандидат філософських наук, доцент кафедри державного управління та місцевого самоврядування Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України.

Актуальні питання державно–правового розвитку України:
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої світлій пам'яті нашого друга та колеги Сергія Харлампійовича Яворського (21-23 червня 2017 р., м. Одеса). – К.: Каравела, 2017. – 148 с.

ЗМІСТ

Оборський Г.О. Реформування освіти в Україні в контексті реалізації євроінтеграційного напрямку.....6

СЕКЦІЯ 1 «НАЦІОНАЛЬНА ПРАВОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»

Букач В.М. Правова культура.....10

Латишева В.В. Аналіз законодавчих новацій щодо регулювання діяльності органів державної виконавчої служби України.....12

Львова Є.О. До питання про сучасні тенденції та межі реконструкції конституційних принципів.....15

Чістякова І.М. Інститут поліцейського омбудсмену в Україні.....17

Шевченко Б.Г. Правова освіченість та сучасна студентська молодь України.....20

СЕКЦІЯ 2 «РЕФОРМИ В СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА ВІТЧИЗНЯНІ РЕАЛІЇ»

Бачинська К.В. Державна власність в руслі конституційного процесу...21

Гладка Т.І. Розвиток галузі охорони здоров'я України в умовах децентралізації влади.....23

Зембровські Т. Польський досвід регулювання ринку сільськогосподарських земель очима українських науковців.....27

Марущак В.П. Державне управління – генератор розвитку соціально-економічних процесів.....31

Оганісян М.С. Подолання корупції в Україні: міф чи реальність?.....35

Чабанова К.І. Аспекти впровадження реформ в контексті Угоди про асоціацію Україна-ЄС.....37

СЕКЦІЯ 3 «ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА І СОЦІАЛЬНА СФЕРА В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕФОРМУВАННЯ»

ЗНАЧЕННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН У ПРОЦЕСІ ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ У СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Бабіна В.О. Значення гуманітарних дисциплін у процесі виховання патріотизму у студентської молоді.....40

Карагяур В.І. Спілкування як механізм соціальної взаємодії.....43

Кривдіна І.Б. Роль Організації Об'єднаних Націй у вирішенні проблем внутрішньо переміщених осіб в Україні.....47

Кутузова Н.Г., Кязимова Г.Х. К вопросу о воспитании патриотизма в условиях вступления Украины в ЕС.....52

Марахина Е.Л. Феномен «соціального безум'я» в українському обществі.....	54
Овчаренко Т.Д. Патріотичне виховання студентів – найважливіший напрямок виховної роботи в сучасних умовах.....	56
Прилуцька А.Є. Університетська наука та її роль у формуванні аксіосфери сучасного українського суспільства.....	59
Татакі Д.Д. До питання про шляхи реформування пенсійної системи України.....	62

СЕКЦІЯ 4 «ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ У СВІТІ, УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ, ДЕРЖАВІ ТА ЕКОНОМІЦІ»

Гегечкорі О.В., Семенов С.С. Екологічна глобалізація та світоглядна культура.....	66
Іващенко А.Г. Проблеми банківського кредитування малих та середніх підприємств України.....	68
Кучерук М.С. Проголошення Незалежності, «Помаранчева» революція, Революція Гідності: ланки одного ланцюга?.....	72
Піча В.М. Україна в просторі сучасного європейського співтовариства.....	75

СЕКЦІЯ 5 «ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЇЇ ФУНКЦІОНУВАННЯ»

Грушицька І.Б., Ляшенко Д.О. Розвиток та трансформація партійної системи в Україні.....	77
Пелевин Е.Ю., Мамонтова Э.В. Место и роль историко-архитектурного наследия в формировании концептуальных основ государственной политики памяти.....	80
Шановська О.А. Політико-культурна зумовленість сучасних транзитологічних проблем: вплив інтегруючого чинника на стан політичної системи в Україні.....	83

СЕКЦІЯ 6 «СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: ФІЛОСОФСЬКИЙ, ІСТОРИЧНИЙ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ»

Агафонова Є.О. Стереотипи про Україну в сприйнятті європейських країн.....	86
Бандус В.О. Діяльність В.О. Добровольського на посаді завідуючого кафедрою «деталі машин» ОПІ (1923-1941 рр.).....	89
Воробйова Г.В. Материнська відзнака	91

Грицюта О.О. Внесок Київського відділення Російського Технічного Товариства у розвиток технічної освіти.....	94
Зазимко Н.С. Отказ от вредных привычек как фактор здорового образа жизни.....	97
Іваніченко Л.М. На шляху до свободи: боротьба Н. Махна проти комуністично-більшовицьких «визволителів».....	100
Корнієнко К.В. Еволюція політичних поглядів Д. Дорошенка.....	105
Моїсеєва Т.М. Єврейські богадільні у дожовтневий час (статутні принципи діяльності).....	107
Нестеренко О.П. Історія берестяного промислу в Україні.....	109
Ницевич А.Д. Проблемы экологии городского Автомобільного транспорта.....	113
Петелкакі В.Ф., Петелкакі В.В., Чередніченко Т.М. Плавання як елемент професійно-прикладної фізичної підготовки.....	117
Федорова А.И. Старообрядцы-поповцы г. Одессы в начале XX в.....	119

СЕКЦІЯ 7 «ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ»

Білоусов О.С. Міжнародне політико-правове співробітництво у подоланні «цифрової нерівності».....	122
Василенко О.П., Нірян О.П. Нормативно-правові аспекти електронного документообігу в Україні.....	126
Гибински Л. Опыт Болгарии в построении электронного управления...128	
Кубко В.П. Організаційне забезпечення комунікативної Стратегії туристичної компанії.....	131
Кубко В.П., Компанієць І.І. Застосування консалтинговими службами сучасних методик для пошуку раціональних рішень проблем підприємства.....	134
Мельник О.В. Вплив міфології Радянського Союзу на інформаційну політику України (2014-2017 рр.): за матеріалами Інтернет-ресурсів.....	136
Онуфрієнко Л.В. Документування господарської діяльності підприємства харчової промисловості ТОВ «Групи компаній «Содружество».....	139
Спрінсян В.Г. Понятійний апарат документаційного менеджменту.....	140
Сторчак Д.В. Документаційне забезпечення навчально-методичної діяльності кафедри як структурного підрозділу ВНЗ.....	144
Татакі О.О., Московська Ю.А. Бізнес-план як необхідний аналітичний документ започаткування власної справи.....	145

- гражданского общества: Автореферат дисс. канд. социол. наук / О.Ю. Комарова. – Яр., 1998. – 12 с.
3. Менюк О. Правова культура в умовах розбудови незалежної України: поняття, структура / О. Менюк // Право України. – 2001. – № 4. – С. 21 – 24.
 4. Осика І. Правовий нігілізм та правова культура / І. Осика // Право України. – 2001. – № 7. – С. 98 – 101.
 5. Скуратівський А. Взаємозв'язки правової культури і соціального буття в процесі суспільної трансформації / А. Скуратівський // Право України. – 2004. – № 1. – С. 118 – 122.

Латишева В.В.

канд. наук з держ. упр., юрисконсульт «ДП Інагро»
(Одеса, Україна)

АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВЧИХ НОВАЦІЙ ЩОДО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Процес реформування судової системи України на сьогодні є тривалим та малоефективним. Чергова спроба удосконалення системи виконавчого провадження, як складової цього процесу, поки що, не принесла бажаних результатів.

Разом з тим, в системі виконавчого провадження накопичилась величезна кількість проблем, в першу чергу, це довготривалість виконавчого провадження, відсутність гарантій виконання судових рішень, надмірне навантаження на працівників ДВС, дефіцит кваліфікованих кадрів, неефективна система організації документообігу та інші.

Позитивним кроком в напрямку реформування системи ДВС стало закладене в основу реформування стратегічне підґрунтя, а саме розробка та прийняття Стратегії сталого розвитку «Україна-2020» [1] та Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015 – 2020 рр. [2].

В 2016 році було прийнято Закони України «Про виконавче провадження» [3] та «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [4].

Вищезазначені нормативно-правові акти впроваджують змішану систему виконання судових рішень, концепцію вільного вибору виконавців, вводять інститут приватних виконавців та ін.

Проте, як самі нормативно-правові акти, так і запровадження інституту приватних виконавців, зокрема, викликало шалену критику з боку науковців, юристів-практиків, фахівців ДВС, громадянського

суспільства, щодо їх якості, послідовності та доцільності впровадження окремих норм.

По-перше, Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» фактично не містить новацій, так необхідних на сьогодні системі ДВС.

В свою чергу розділ, що регулює діяльність ДВС, фактично залишився без змін та був скопійований із старого Закону, при цьому більшість норм стосується виключно діяльності приватних виконавців.

По-друге, за приблизними оцінками фахівців, аналізуючи законодавчі обмеження щодо певної категорії провадження, які не можуть здійснюватися приватним виконавцем, видається, що кількість проваджень, які будуть на виконанні приватних виконавців, не буде перевищувати 1/4 від загальної кількості ухвалених судових рішень, що підлягатимуть примусовому виконанню.

А отже, можна припустити, що більшість банків та приватних юридичних осіб із задоволенням перейдуть на співпрацю з приватними виконавцями.

Виникає запитання лише відносно методів їх діяльності, адже, моральний тиск та переслідування громадян є непоодинокими формами роботи з боржниками в комерційних структурах, що безумовно напряму порушує права громадян.

Звісно, що законодавець намагався врегулювати дану проблему шляхом запровадження відповідної системи контролю за діяльністю приватних виконавців, але ця спроба видається нам вкрай невдалою.

Так, Законом про органи примусового виконання рішень передбачено контроль за діяльністю приватного виконавця, та проведенні не частіше за один раз на два роки планових і позапланових перевірок.

При цьому, позапланові перевірки проводяться за заявою самого приватного виконавця, на підставі письмових звернень учасників виконавчого провадження щодо рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця, ненадання приватним виконавцем звітності або іншої інформації або надання недостовірної інформації.

Органами, що здійснюватимуть відповідні перевірки є Міністерство юстиції України, та в окремих випадках – Рада приватних виконавців.

За результатами перевірки та наявності ознак дисциплінарного проступку, Міністерство юстиції України або Рада приватних виконавців направляють до Дисциплінарної комісії приватних виконавців подання про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності.

За наслідками розгляду подання комісія може винести приватному виконавцю попередження, догану, прийняти рішення про припинення діяльності на строк до 6 місяців або повне припинення діяльності.

Рішення про застосування до приватного виконавця дисциплінарного стягнення вводиться в дію наказом Міністерства юстиції України.

При цьому приватний виконавець може оскаржити рішення дисциплінарної комісії в судовому порядку, при цьому дисциплінарна комісія відкладає розгляд подання до набрання відповідним рішенням суду законної сили.

У зв'язку з чим виникає запитання, в чому доцільність позапланових перевірок, якщо вони мають бути ініційовані самим приватним виконавцем, і що завадить приватному виконавцю вищезначену заяву учасників виконавчого процесу просто не надсилати до Міністерства юстиції України?

Також, як боржник, так і стягувач мають право оскаржити рішення, дії або бездіяльність приватного виконавця в судовому порядку.

Що, в свою чергу повертає нас до однієї з найбільших проблем вітчизняної системи виконавчого провадження, а саме дотримання строків провадження при виконанні судових рішень органами ДВС та приватними виконавцями.

На нашу думку, непродуманість системи контролю за діяльністю приватних виконавців, та як наслідок, передбачувані численні оскарження дій приватних виконавців в судовому порядку призведуть до чергового колапсу в системі виконавчого провадження та знизять і так незначний відсоток виконання судових рішень.

По-третє, прийнятий Закон не містить механізмів взаємодії між державними та приватними виконавцями, а отже існує ризик, що майно боржника може бути реалізоване, наприклад, при виконанні рішення приватним виконавцем без задоволення вимог стягувачів, виконання рішень яких здійснюється органами ДВС або навпаки.

Загалом, Закон «Про виконавче провадження» містить ще безліч юридичних казусів, зокрема, в частині повернення авансових внесків, належного повідомлення боржника, залучення понять та їх суб'єктного складу, запровадження Єдиного реєстру боржників та ін., що потребує внесення відповідних змін та уточнень до новоствореної нормативно-правової бази.

Література:

1. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України № 5/2015 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>.
2. Стратегія реформування судоустрою, судочинства і суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки// [Електронний ресурс] : схвал. Указом Президента України №276/2015 від 20 трав. 2015 р. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/276/2015>.

3. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016 № 1404-VIII. Редакція від 05.01.2017, підстава 1798-19// Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>
4. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 № 1403-VIII. – Редакція від 05.01.2017, підстава 1798-19 // Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1403-19>

Львова Є.О.

канд. юр. наук, доцент, кафедра права і законотворчого процесу,
Одеський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України
(Одеса, Україна)

ДО ПИТАННЯ ПРО СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА МЕЖІ РЕКОНСТРУКЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРИНЦИПІВ

Динаміка адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу висвітлила важливість функції визначення впливу норм Конституції на суспільні відносини в умовах європейської та євроатлантичної інтеграції України, та підкреслила важливість поняття «конституційне регулювання», що також є показником важливості ухвалення та внесення поправок до Конституції України в сучасних історичних кризових реаліях.

Так, згідно принципу європейського конституціоналізму, всі зміни до Конституції повинні прийматись в порядку, передбаченому у Конституції. Конституція може бути змінена лише в особливому, закріпленому нею порядку, який відрізняється від внесення змін до поточного законодавства.

Дійсно, в Конституції України існує стаття 2 в Розділі «Загальні засади», що забезпечує *принцип територіальної цілісності та недоторканності*. Зміни до розділів «Загальні засади», «Вибори. Референдум» і «Внесення змін до Конституції України» затверджуються всеукраїнським референдумом, який проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області (ст.72 Конституції) [1].

Однак, постійною позицією Венеціанської комісії є думка, що не можна вносити поправки до Конституції виключно на основі референдуму. Необхідно 2/3 голосів народних депутатів для прийняття будь-яких поправок до Конституції [2].